

у формулі: «еліта повинна правити, щоби влада народу вижила». Демократія розуміється як правління еліт, яке схвалюється народом. Основи подібного розуміння демократії були закладені М.Вебером ще на початку XX ст.

У другій половині XX ст. до дискусій про сутність еліт додалися дискусії про їх склад. Виділилися два підходи:

1. Концепція плюралізму еліт містить такі положення:

- Еліта неоднорідна, а складається з кількох елітарних груп. Вплив кожної з них обмежується чітко певною галуззю діяльності. Плюралізм еліт визначається різноманітністю соціальних груп: економічних, професійних, релігійних, демографічних.

- Суспільство виражене великою кількістю груп інтересів влади, кожна з яких виділяє свою власну еліту і контролює її.

- Поділ на еліту і масу носять умовний характер. Еліти "відкриті" для включення у свої ряди найбільш активних, здатних і результативних представників мас[3.364].

- Влада рґсереджена між усіма конкуруючими групами.

2. Критична (ліволіберальна) концепція еліт пов'язана з іменем Чарльза Райта Міллса. Опонуючи прибічникам плюралістичного підходу, він головною ідеєю висунув тезу про однорідність еліти. Еліта - це прошарок людей, які займають стратегічні командні посади, складається з політиків, представників бізнесу і військових. Збіг основних інтересів дозволяє їм приймати спільні рішення, що мають наслідки для народу.

Отже, теорія еліт – це сукупність концепцій, які стверджують, що необхідними складовими будь-якої соціальної структури є найвищі привілейовані верстви, правляча меншість, що панує над іншим населенням.

Практичний досвід показує що на сьогоднішній день пануюча еліта займає головні позиції в державі, і на нашу думку, кожна інтерпретація теорія еліт має право на життя, адже у кожній державі свої звичаї та традиції, менталітет, правосвідомість.

Ця концепція завжди існуватиме у суспільстві, еліта була є і буде, тому що не можливо не погодитись з В.Парето у тому, що її складають особи, які є видатними, а отже лідерами.

Список використаних джерел

1. Політологія: Навчальний посібник/Юрій М.Ф. /2006.-136с.
2. Політологія: підручник / Ю.М.Розенфельд, Л.М.Герасіна, Н.П.Осипова, М.І.Панов, О.М.Сахань, О.В.Ставицька – Харків, Право, 2001. –57-59с.
3. Скаун О. Ф. Теорія держави і права : підруч. / О. Ф. Скаун ; пер. з рос. – Х. : Консум, 2001. – 364с.

**Студентка 101 гр. ННІ № 3 Національної
академії внутрішніх справ**

Мерзескул Леся Сергіївна¹

ДО ПИТАННЯ ПРО КРИЗУ СУЧАСНОГО ПРАВА

У вік сучасних технологій та наукових досліджень, право зробило великий крок уперед, більшість країн стали демократичними та прямують своїм шляхом до розвитку власної держави, тоді постає питання, чи є сьогодні взагалі криза права? У словнику української мови слово «криза» означає різку зміну звичайного стану речей; злам, загострення становища [1, с. 343]. Криза права безпосередньо впливає на політичну кризу, яка займає особливе місце в групі соціальних криз.

Нині правознавці занепокоєні становищем, що склалося й намагаються знайти вихід, звертаючись до філософії та соціології сучасного права. Дискусія про кризу

¹ Науковий керівник: Старицька О.О.

права набула великого значення у зв'язку із наявністю в ній політичного підтексту, оскільки передбачається, що право є одним з найголовніших, знарядь демократії. Ставити під сумнів право – означає ставити під сумнів демократію. Якщо прогнози про наростання кризи права мають реальний сенс, то емпіричні дослідження кризових явищ у правовій системі сучасного суспільства мають здійснюватися не стільки юристами, стільки соціологами права.

Наявність кризи демократії констатують також і критики. Так, Е. Албрастер зазначає: «Під покривом таких гасел, як потреба боротьби з тероризмом, уряд поступово ліквідує права індивіда, зокрема право на демократію і протести, і виявляють дедалі більшу схильність до авторитаризму. Водночас обсяг повноважень і визнаної відповідальності обраних урядів невідступно зменшується супроти дедалі більшої сили величезних транснаціональних корпорацій». Як наслідок, недовіра до демократії.

Наразі, провівши аналіз різних наукових джерел можемо констатувати, що питання кризи права зачіпає дедалі більший спектр соціального життя та появляється у таких сферах як міжнародні економічні відносини, питання захисту прав і свобод людини, охорона здоров'я та доступ до належної медицини, екологічні та соціальні загрози тощо.

Спробуємо розглянути лише деякі із зазначених вище.

Як зазначає М.М. Гнатовський, постановка питання про кризу міжнародного права є сумнівною. Відтак автор пояснює це виходячи з уявлень абстрактного теоретичного характеру, які стали результатом тривалої викладацької роботи у сфері міжнародного права, але також з досвіду практичної роботи в рамках Ради Європи [2, с.8].

Поряд із цим, розглянемо феномен кризи права в сфері правового захисту. Про кризу правового захисту в Україні свідчать велика кількість справ, які знаходяться на розгляді в Європейському суді з прав людини. Так, Асоціація адвокатів України у квітні 2016 року зазначила, що українські справи складають 1\5 всіх справ Суду(перше місце по кількості заяв).

Переважна більшість справ стосується цивільного та адміністративного процесу. Наразі, в період реформування судової системи, кризові явища не зникли, а загострились. М. Ставнійчук голова правління Громадянського об'єднання «За демократію через право», екс-член Венеційської комісії від України вважає, «що суди в Україні несправедливі, недоступні для громадян, залежні від інших влад, корумповані».

Захист прав і свобод в Україні переживає кризу через те, що:

1. Суддівський корпус в Україні за останні роки зменшився майже на 2,5 тисячі суддів, унаслідок чого Адміністративних і цивільних справ там накопичилось вже під тисячу, кримінальні ж передаються в інший суд. Як наслідок – не виконується право на розгляд справи упродовж розумного строку.

2. Перенавантаження суддів породжує необґрунтованості рішень [3].

3. У ст. 131 прим. 1 Конституція України проголошено, що: «Виключно адвокат здійснює представництво іншої особи в суді, а також захист від кримінального обвинувачення» [4, с. 131] запроваджуючи тим самим монополію адвокатури на представництво в судах і порушуючи право особи будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

4. Невиконання судових рішень(із 14,5 тисяч у Європейському суді таких заяв 8,5 тисяч)

5. Висновок № 15 (2012) Консультативної ради європейських суддів визнає позитивну тенденцію Європейських держав щодо спеціалізації юрисдикції суддів, яка відсутня в Українському судочинстві [5].

Подолання названих явищ допоможе позбавитись кризи захисту всіх категорій права і свобод людини і громадянина в Україні.

Отже, можемо зробити висновок, що криза буває у всіх сфері права. Сучасне

право потребує корегування, як з сторони управління так і з боку населення. Адже термін «криза» це лише прикриття набагато важливіших проблем суспільства.

Список використаних джерел

1. Словник української мови: в 11 томах. — Том 4, 1973. — С. 343.
2. Міжнародне гуманітарне право. Довідник для журналістів / М.М.Гнатівський, Т. Р. Короткий, н. В. Хендель. — 2-ге вид., доповн. — Одеса : Фенікс 2015. С 8.
3. Ставнійвчук М. Незалежне правосуддя під патронатом президента/ [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://dt.ua/internal/nezalezhne-pravosuddya-pid-patronatom-prezidenta-.html>
4. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР,ВВР ст. 131
5. Висновок № 15 (2012) Консультативної ради суддів (КРЕС) стосовно спеціалізації суддів, ст.-5
6. Жоль К.К. Соціологія. Навч. посіб./ [Електронний ресурс]. — Режим доступу: https://pidruchniki.com/18800413/sotsiologiya/suchasni_krizovi_yavischa_sferi_prava_yihny_e_politichne_pidgruntya

Професор кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

Мозоль Наталія Іванівна

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ У КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ОСВІТНІХ СТАНДАРТІВ

Інтеграція системи освіти України у європейському просторі відбувається шляхом упровадження нових освітніх, культурних, науково-технічних стандартів. Розвиток сучасної освіти в контексті євроінтеграції зумовлює необхідність реформування та вдосконалення системи національної освіти в цілому та в процесі підготовки здобувачів вищої юридичної освіти зокрема.

Основними тенденціями у сучасному національному освітньому просторі є його особистоцентрична зорієнтованість; прагнення до забезпечення комфортних умов отримання освіти; підготовка особистості до функціонування в складних умовах суперечливого соціуму; формування таких рис, як толерантність, сприйняття інших культур, релігій, цінностей, уміння спілкуватися з їхніми носіями, стати громадянином глобалізованого суспільства.

В умовах реформування освітніх процесів питання вивчення та науково-практичного обґрунтування досвіду інновацій, впровадження інтерактивних форм навчання, застосування інформаційно-комунікаційних засобів навчання, широкої реалізації можливостей он-лайн освіти, хмарного освітнього середовища тощо

Упровадження інноваційних технологій в освітній процес є важливим складником проєвропейської системи освіти. Головні аспекти інноваційних освітніх технологій становлять: технологізація всіх видів наукових досліджень; перерозподіл державного фінансування зі сфери фундаментальних досліджень у сферу технологічних, у розвиток соціальної та інформаційної інфраструктури науки; впровадження сучасних комп'ютерних і мережевих технологій; модернізація та інтеграція науково-дослідних і освітніх систем, підвищення національного престижу освіти, технологій і науки, їх орієнтація на вирішення проблем сталого розвитку й усунення загроз дестабілізації у глобальному і локальному масштабах; зростання і широке застосування нових інформаційно-освітніх технологій.

Згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність» інновації розуміємо як новостворені й вдосконалені конкурентоздатні технології, продукцію або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що суттєво покращують структуру та якість виробництва і